

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/56/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015201577
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015201577.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobkyne: Mgr. G. K., X. XX, X., zastúpená: Mgr. Marek Nič, Tajovského 14, Bratislava, proti žalovanému: Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, Trnavská cesta 52, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti a postupu rozhodnutia žalovaného č. OLP/6024/2015 zo dňa 15.7.2015, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/205/2015-24 zo dňa 2.3.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/205/2015-24 zo dňa 2. marca 2016 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OLP/6024/2015 zo dňa 15.7.2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Bratislave č. OOD/790/2015 zo dňa 24.4.2015, ktorým žalobkyňa bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku na úseku verejného zdravotníctva podľa § 56 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z.z.“), a ktorým jej za spáchaný priestupok bola podľa § 56 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. uložená pokuta vo výške 150 € a povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16 € potvrdil. Spáchania priestupku na úseku verejného zdravotníctva sa mala žalobkyňa dopustiť tým, že nezabezpečila ako zástupca svojho dieťaťa T. K. jej povinné očkovanie v 3., 5. a 11. mesiaci života proti záškrtu, tetanu, čiernemu kašľu, prenosnej detskej obrne, vírusovému zápalu pečene typu B, invazívnym hemofilovým nákazám, pneumokokovým invazívnym ochoreniam, čím porušila § 51 ods. 1 písm. d/ a ods. 3 zákona č. 355/2007 Z.z. v spojení s § 5 ods. 3 a prílohou č.

2, časť A, bod 1 písm. a/ Vyhlášky MZ SR č. 585/2008 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení v znení Vyhlášky MZ SR č. 544/2011 Z.z., súčasne nezabezpečila očkovanie maloletej proti osýpkach, mumsu a ružienke, čím porušila § 5 ods. 3 a prílohu č. 2, časť A, bod 2 Vyhlášky MZ SR č. 585/2008 Z.z. v znení Vyhlášky MZ SR č. 544/2011 Z.z.. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v zákone o priestupkoch alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov alebo o trestný čin. Priestupky podľa zákona č. 355/2007 Z.z. prejednávajú v rozsahu svojej pôsobnosti žalovaný a regionálne úrady verejného zdravotníctva. Na priestupky a na ich prejednanie sa vzťahuje osobitný predpis, ktorým je zákon č. 372/1990 Zb.. Z ustanovenia § 51 ods. 1 písm. d/ zákona č. 355/2007 Z.z. vyplýva povinnosť očkovať maloleté deti. Fyzické osoby sú povinné podrobiť sa v súvislosti s predchádzaním prenosným ochoreniam povinnému očkovaniu, pričom v súlade s § 51 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z.z. za plnenie tejto povinnosti zodpovedajú za maloleté deti ich zástupcovia, a to predovšetkým ich rodičia (matka, otec). Povinné očkovanie nadobúda svoj reálny obsah až po stanovení konkrétnych podmienok jeho realizácie. Spôsob vykonávania očkovania, jeho druhy a kontrolu očkovania v Slovenskej republike definuje Vyhláška č. 585/2008 Z.z.. Podzákonný všeobecne záväzný právny predpis, akým je vyhláška ministerstva, sa vydáva na základe zákonného splnomocnenia a v jeho medziach (čl. 123 Ústavy SR) a príslušný orgán ho vydáva v rámci svojej pôsobnosti. V kontexte danom preskúmaným správnym konaním Vyhláška č. 585/2008 Z.z. upravujúca okrem iného podrobnosti ohľadom pravidelného povinného očkovania, prípadne preočkovania proti určeným prenosným ochoreniam, nie je v rozpore so zákonom č. 355/2007 Z.z. a k jej vydaniu bolo Ministerstvo zdravotníctva SR, do ktorého kompetencie problematika ochrany, podpory a rozvoja verejného zdravotníctva nepochybne patrí, uvedeným zákonom zmocnené.

V tejto súvislosti súd poukázal na názor Ústavného súdu SR vyjadrený v Náleze č. k. PL ÚS 10/2013-146 zo dňa 10.12.2014, podľa ktorého ustanovenie § 62 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z.z. spĺňa požiadavky ustanovené Ústavou SR pre splnomocnenie na vydanie vykonávacieho právneho predpisu. Toto ustanovenie legitímnym spôsobom splnomocňuje Ministerstvo zdravotníctva SR na vydanie vykonávacieho predpisu upravujúceho podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení.

K námietke žalobkyne týkajúcej sa rozporu povinnosti zabezpečiť povinné očkovanie ustanovenej v zákone č. 355/2007 Z.z. s Dohovorom uviedol, že táto zákonná povinnosť nie je v rozpore s Dohovorom. Ústavný súd SR v Náleze č. k. PL ÚS 10/2013-146 zo dňa 10.12.2014 konštatoval, že Dohovor „v čl. 26 ods. 1 ustanovuje, že výkon práv a ochranných ustanovení uvedených v tomto dohovore nebude podliehať iným obmedzeniam ako tým, ktoré predpisuje zákon a ktoré sú potrebné v demokratickej spoločnosti v záujme verejnej bezpečnosti, predchádzania trestnej činnosti, ochrany verejného zdravia, alebo ochrany práv a slobôd iných. Povinnosť povinného očkovania je ustanovená v zákone č. 355/2007 Z. z. (o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia), preto je povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu v súlade aj s Dohovorom. Ide o obmedzenie práv z dôvodu ochrany verejného zdravia, čo Dohovor v čl. 26 ods. 1 umožňuje.“

Poukázal na to, že právna úprava povinného očkovania na zákonnej úrovni v spojení s podzákonným vykonávacím právnym predpisom však pamätá na zdravotné kontraindikácie dieťaťa, resp. osoby povinnej podrobiť sa povinnému očkovaniu. V týchto prípadoch ustanovenie § 12 ods. 2 písm. d/ v spojení s § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z.z. v spojení s § 13 ods. 1 a 2 Vyhlášky č. 585/2008 Z.z. neupravuje povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu, resp. ukladá povinnosť lekára vykonávajúceho povinné očkovanie zohľadňovať pred povinným očkovaním prípadné známe zdravotné kontraindikácie. Rovnako nie je možné ustáliť a mať za preukázaný všeobecný negatívny vplyv očkovania na ľudí. Naopak, aj Ústavný súd SR v Náleze č. k. PL ÚS 10/2013-146 zo dňa 10.12.2014 prezentoval názor o preukázateľnosti pozitívneho vplyvu povinného očkovania na predchádzanie vzniku a šírenia prenosných a smrteľných ochorení, napr. aj úplnou eradikáciou pravých kiahní. V prípade upustenia od povinného očkovania neexistuje porovnateľne účinný spôsob predchádzania vzniku a šírenia prenosných smrteľných ochorení.

Ústavný súd SR ďalej uviedol, že „...Nemožno teda dospieť k záveru, že povinné očkovanie v zmysle ustanovenia § 51 ods. 1 písm. d) a § 62 písm. a) zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a § 6 vyhlášky upravujúcej prevenciu a kontrolu prenosných ochorení je v rozpore s Ústavou SR, a preto návrhu Krajského súdu v Nitre nevyhovelo, z čoho vyplýva súladnosť napádaných ustanovení s Ústavou Slovenskej republiky...“. Súd tiež poukázal na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj len „ESLP“) vo veci Solomakhin proti Ukrajine, kde ESLP konštatoval, že povinné očkovanie ako nedobrovoľná lekárska starostlivosť síce predstavuje zásah do práva na rešpektovanie súkromného života, ktoré zahŕňa osobnú, fyzickú a mentálnu integritu garantovanú čl. 8 ods. 1 Dohovoru, avšak tento zásah je v súlade so zákonom. V danom prípade tento zásah sledoval legitímny cieľ ochrany zdravia a bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

Súd mal za to, že správne orgány v danom prípade dôsledne postupovali v zmysle správneho poriadku a pri jeho aplikácii vychádzali zo základných zásad konania. Presne zistili aj skutočný stav veci a tento zodpovedá reálnej skutočnosti. Správne orgány sa nedopustili ani žiadnych procesných pochybení, ktoré by predstavovali takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Objektívne zistili, že došlo k spáchaniu priestupku, že ho spáchala žalobkyňa a riadne odôvodnili aj sankciu, ktorú jej bolo potrebné ako páchatelke priestupku uložiť. Ani súd po oboznámení sa s administratívnym spisom nezistil žiadne dôvodné pochybnosti o spáchanom skutku, ktoré by sa mali vykladať v prospech žalobkyne. Správne orgány riadne objasnili priestupok, t.j. spoľahlivo zistili a ustálili všetky jeho typové znaky, teda znaky skutkovej podstaty priestupku, medzi ktoré patrí aj jeho subjektívna stránka. Objektívna stránka priestupku podľa § 56 ods. 1 písm. k) zákona č. 355/2007 Z.z. je naplnená odmietnutím povinného očkovania zákonným zástupcom dieťaťa, pričom toto odmietnutie predstavuje existenciu jedinca, ktorý môže ďalej šíriť nebezpečné choroby a ohroziť verejné zdravie.

Súd tiež upriamil pozornosť na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, ktorý v rozsudku sp. zn. 2Szd/1/2013 zo dňa 16.4.2013 vyslovil, že „...Najvyšší súd SR sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že žalobkyňa tým, že odmietla dať zaočkovať maloletú D., dopustila sa ako zákonný zástupca dieťaťa podľa § 56 ods. 1 písm. k) zákona č. 355/2007 Z. z. priestupku, za ktorý správny orgán oprávnené uložil sankciu...“.

Tvrdenie žalobkyne, že jej konanie mali správne orgány kvalifikovať ako konanie, ktoré je v príčinnej súvislosti s prezumpciami uvedenými v § 2 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb., nebolo možné akceptovať. Súd dospel k záveru, že na odmietnutie žalobkyne dať zaočkovať maloletú dcéru nie je možné aplikovať uvedené zákonné ustanovenie o krajnej núdzi. Pri krajnej núdzi ustanovenej v § 2 písm. b) zákona č. 372/1990 Zb. záujmom chráneným zákonom hrozí určité všeobecné nebezpečenstvo, väčšinou nemajúce povahu ľudského konania. V tomto prípade musí byť splnená podmienka subsidiarity. Princíp subsidiarity vyžaduje, aby boli najskôr vyčerpané všetky iné prostriedky na zamedzenie hroziaceho nebezpečenstva, pri ktorých dôjde k obetovaniu iného chráneného záujmu. Základným znakom krajnej núdze je chrániť dôležitejší záujem obetovaním záujmu menej závažného. V danom prípade táto podmienka splnená nebola. Záujem spoločnosti na ochrane verejného zdravia je podľa názoru súdu záujmom nadradeným záujmu, ktorý žalobkyňa podľa jej tvrdenia chránila.

Ošetrujúca lekárka, ktorá pozná zdravotný stav maloletej, vykonala očkovanie v súlade s § 13 ods. 1 Vyhlášky č. 585/2008 Z.z. po posúdení jej aktuálneho zdravotného stavu a po zhodnotení možných dočasných alebo trvalých kontraindikácií očkovania podľa písomnej informácie. Ošetrujúca lekárka má dostatok podkladov na to, aby mohla odborne vyhodnotiť, či u dieťaťa sú kontraindikácie pre daný druh očkovania alebo nie.

Súd dodal, že žalobkyňa počas správneho konania nevysvetlila, prečo neprivilila k očkovaniu maloletej dcéry a nepredložila, napriek dostatku času počas správneho konania a uskutočneniu ústneho pojednávania, žiadne právne relevantné dôkazy o skutočnostiach, ktoré by ju oprávňovali k takému konaniu a otec maloletej sa k záverom ústneho pojednávania odmietol vyjadriť. Za akceptovateľné možno v zmysle zákona č. 355/2007 Z.z. považovať len závažné zdravotné alebo iné lekárom zdôvodnené prípady. Súd zdôraznil, že ani zákonní zástupcovia maloletého dieťaťa nemôžu s poukazom

na svoje presvedčenie porušovať právne povinnosti, ktoré im ukladá zákon v súvislosti s tým, že by zbavili svoje dieťa práva na ochranu jeho zdravia. Niektorí rodičia maloletých detí majú negatívny postoj preto, že už nepoznajú tieto choroby a nevedomujú si možnosť vypuknutia epidémie nerešpektovaním povinného očkovania. Poukázal na to, že ak sa prestane očkovať, môžu sa ochorenia znovu vracieť, a potom by zvládnutie epidemiologickej situácie bolo oveľa ťažšie. Vzhľadom na uvedené Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že žalobu je potrebné podľa § 250j ods. 1 OSP zamietnuť, nakoľko napadnuté rozhodnutie bolo vydané v medziach zákona a námietky žalobkyne neodôvodňovali jeho zrušenie. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a v konaní neúspešnej žalobkyni právo na ich náhradu nepriznal, rovnako ani žalovanému, ktorý podľa ustálenej judikatúry nemá v takomto prípade právo na náhradu trov konania.

Proti rozsudku krajského súdu žalobkyňa v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie a to z dôvodu, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

1. Prvostupňový súd nesprávne dospel k záveru, že na odmietnutie žalobkyne dať zaočkovať maloletú dcéru nie je možné aplikovať uvedené zákonné ustanovenie o krajnej núdzi.

V priestupkovom konaní je na posúdení správneho orgánu, či sa jedná o krajnú núdzu alebo nie. Na správne právne posúdenie musí mať spoľahlivo zistený skutkový stav. Žalovaný nesprávne právne posúdil vec, z dôvodu, že nemal dostatočne zistený skutkový stav.

Žalobkyňa už od začiatku priestupkového konania poukazovala na nedodržanie zákonného postupu ošetrojúcim lekárom pri výkone očkovania. Žalovanému je postup, akým má ošetrojúci lekár pri výkone očkovania postupovať, známy, keďže aj vo vyjadrení sa k žalobe naň poukázal. Počas celého priestupkového konania však nijakým spôsobom nezisťoval, či bol tento postup zo strany ošetrojúceho lekára v tomto prípade dodržaný, s tým, že sa uspokojil s tvrdením, že nie je kompetentný na posudzovanie správnosti výkonu zdravotnej starostlivosti zo strany ošetrojúceho lekára pri očkovaní. Aby však žalovaný mohol zodpovedne vylúčiť aplikáciu ustanovení o krajnej núdzi, musel mať preukázané, že ošetrojúci lekár dodržal zákonný postup pri výkone očkovania. Keďže postup ošetrojúceho lekára pri očkovaní by mal byť zaznamenaný v zdravotnej dokumentácii maloletej, nemalo by jeho overenie u ošetrojúceho lekára pre žalovaného predstavovať vážnejší problém a nebol by odkázaný na ničím nepodložené konštatovanie, že ošetrojúci lekár pozná zdravotný stav dieťaťa a má dostatok podkladov na vyhodnotenie kontraindikácie. Z postupu žalovaného tiež vyplýva, že svojím konaním zbavuje zodpovednosti ošetrojúceho lekára za výkon zdravotnej starostlivosti pri očkovaní a nahrádza ju fikciou znalosti zdravotného stavu. Ak sa žalovaný necíti byť kompetentný na posudzovanie postupu ošetrojúceho lekára pri výkone očkovania, nie je potom ani oprávnený konštatovať, že ošetrojúci lekár pozná zdravotný stav dieťaťa a má dostatok podkladov na vyhodnotenie kontraindikácie. V takomto prípade by mal priestupkové konanie prerušiť a počkať na rozhodnutie o sťažnosti podanej na úrade pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Potom by mohol jednoznačne určiť, či išlo o krajnú núdzu alebo došlo k spáchaniu priestupku.

Poukázala tiež na to, že rovnako tvrdenie prvostupňového súdu, že záujem jednotlivca je podriadený záujmu spoločnosti na ochrane verejného zdravia by bolo odôvodnené len v prípade, že by verejné zdravie bolo ohrozené. Očkovanie dieťaťa, u ktorého by existovala kontraindikácia, ale nebola by nedbalým prístupom ošetrojúceho lekára zistená, by mohlo bezprostredne ohroziť zdravie a život dieťaťa. Neočkovanie dieťaťa, ktoré je inak zdravé nepredstavuje pre verejné zdravie bezprostrednú hrozbu. Takže stotožnenie sa súdu s názormi odbornej verejnosti o nadradených záujmoch spoločnosti na ochrane verejného zdravia nad záujmom jednotlivca, pripadá do úvahy v prípade priamej hrozby, ktorú by neočkovanie spôsobilo. Žalobkyňa dáva do pozornosti čl. 2 Dohovoru o ľudských právach a biomedicíne (ďalej len „Dohovor“), ktorý hovorí „Zájmy a blaho človeka budú mať prednosť pred výhradným záujmom vedy a spoločnosti.“.

Postoj žalovaného k spôsobilosti rodičov posúdiť potrebu alebo odmietanie očkovania žalovanému žalobkyňa nijako neupiera, len by rada upozornila na to, že aj odborníci v oblasti medicíny sú len ľudia a vedia sa rovnako mýliť, a preto by len z titulu väčších znalostí v problematike, nemali mať absolútnu moc nad oblasťou tak citlivou a jedinečnou ako je zdravie človeka, a to najmä vtedy, ak jediným spôsobom ich kontroly, je názor ich kolegov.

Priamy dôkaz o účinnosti očkovania ako preventívneho nástroja medicíny k dnešnému dňu neexistuje.

Jediným dôkazom účinnosti očkovania je tvrdenie ľudí, ktorý si tento nástroj medicíny osvojili a tiež štatistické zníženie výskytu ochorení, proti ktorým sa dnes očkuje. Rovnako dobre ako tento dôkaz by mohlo obstať aj tvrdenie, že k štatistickému zníženiu týchto ochorení došlo zlepšenou hygienickou situáciou a celkovým rozvojom zdravotnej starostlivosti a infraštruktúry. Tento názor však nemá kto z odborných kruhov podporiť, pretože iný názor ako názor väčšiny sa nepovažuje sa správny.

2. Prvostupňový súd sa nedostatočne vysporiadal s tvrdením žalobkyne o rozpore Dohovoru so zákonom č. 355/2007 Z.z..

Žalobkyňa ani v správnom konaní ani v podanej žalobe nijakým spôsobom nespochybňovala obmedzenia uvedené v čl. 26 ods. 1 Dohovoru. Žalobkyňa spochybnila nesprávnu interpretáciu Dohovoru zákonodarcom pri tvorbe zákona č. 355/2007 Z.z., keď si ochranu verejného zdravia ako jedného z dôvodov na obmedzenie práv a ochranných ustanovení zahrnutých v Dohovore, vyložil extenzívne. Dôvodová správa k Dohovoru, ktorá poskytuje najpresnejší výklad Dohovoru v odseku 150, ktorý podáva výklad k článku 26 Dohovoru hovorí: „Povinná izolácia pacienta so závažnou infekčnou chorobou, ak je to potrebné, je typickým prípadom výnimky z dôvodu ochrany verejného zdravia.“. Podľa tohto vysvetlenia by sa teda obmedzenia ustanovené v článku 26 Dohovoru, nemali vzťahovať na očkovanie zdravého dieťaťa v rámci plošnej preventívnej starostlivosti, tak ako to umožňuje zákon č. 355/2007 Z.z., ale len prípadov, v ktorých je verejné zdravie bezprostredne ohrozené. K tejto skutočnosti, ktorú žalobkyňa uviedla už v správnom konaní, sa nevyjadril ani správny orgán, ani prvostupňový súd. Navyše argumentácia rozhodovacou činnosťou ESLP vo veci Solomakhin proti Ukrajine iba podporuje fakt, že obmedzenie stanovené čl. 26 Dohovoru je možné aplikovať iba pri bezprostrednom ohrození verejného zdravia, keďže v čase keď sa Solomakhin dal očkovať bola v regióne, kde mal bydlisko epidémia záškrtu.

3. Judikatúra a niektoré závery prvostupňového súdu, o ktoré sa rozsudok opiera, nijako nesúvisia s dôvodmi žaloby.

Žalobkyňa považuje minimálne za hodnú zamyslenia skutočnosť, že v dnešnej dobe, keď je v rámci Európskej únie voľný pohyb obyvateľstva sa v značnej časti štátov Európskej únie očkuje dobrovoľne. Z toho vychádza potom nesporný fakt, že tvrdenie o kolektívnej imunite by obstálo len v prípade, keby drvivá väčšina osôb, s ktorými očkovaný jedinec príde do styku boli rovnako ako on zaočkovaná. Navyše očkovanie ako preventívny spôsob predchádzaniu prenosných chorôb neznamena automaticky, že sa očkovaný jedinec nenakazí chorobou proti, ktorej je očkovaný, ani to, že bude voči nej imúnny. Očkovanie len zvyšuje pravdepodobnosť, že si vytvorí protilátky, ktoré sa však u človeka môžu vyvinúť aj bez očkovania. Keďže v susednom Rakúsku, kde najmä v pohraničnej oblasti má trvalý pobyt je očkovanie dobrovoľné a veľká časť rakúskych občanov nie je preočkovaná, je naivné podmieňovať povinnosť sa dať očkovať z dôvodu vytvorenia kolektívnej imunity.

Prvostupňový súd konštatoval, že žalobkyňa počas celého správneho konania nevysvetlila dôvody, prečo neprivilila k očkovaniu a prečo nepredložila právne relevantné dôkazy, ktoré by ju k tomu oprávňovali.

Žalobkyňa od samého počiatku správneho konania ako dôvod odmietnutia očkovania uvádzala, že ošetrojúci lekár nedodrжал postup, akým má ošetrojúci lekár v zmysle platných právnych predpisov pri očkovaní postupovať. Pri ústnom pojednávaní v rámci priestupkového konania otec maloletej upozorňoval na túto skutočnosť správny orgán, bol však odkázaný na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, s tým, že správny orgán nemá kompetenciu na posudzovanie výkonu zdravotnej starostlivosti ošetrojúcim lekárom. Keďže žalobkyňa je presvedčená že v zmysle § 14 ods. 1 písm. a/ Výhlášky č. 585/2008 Z.z. je žalovaný povinný kontrolovať postup ošetrojúceho lekára pri očkovaní, nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného prezentovaného na pojednávaní na prvostupňovom súde, že ustanovenie § 14 ods. 1 písm. a/ Výhlášky č. 585/2008 Z.z. sa týka len kontroly už zaočkovaných osôb a že v prípade odmietnutia očkovania žalovaný nemá kompetenciu na kontrolu postupu ošetrojúceho lekára. S týmto tvrdením sa žalobkyňa nemôže stotožniť, keďže v spomínanom ustanovení § 14 ods. 1 v písm. g/ Výhlášky č. 585/2008 Z.z. má žalovaný povinnosť sledovať počet odmietnutí povinného očkovania. Z toho logicky vyplýva, že uvedené ustanovenie pod pojmom „kontrola očkovania“ myslí očkovanie ako proces a nie samotný výkon očkovania.

Prvostupňový súd ďalej v rozsudku uvádza, že ošetrojúca lekárka, ktorá pozná zdravotný stav maloletej, vykonala očkovanie v súlade s § 13 ods. 1 Výhlášky č. 585/2008 Z.z. po posúdení jej aktuálneho zdravotného stavu a po zhodnotení možných dočasných alebo trvalých kontraindikácií očkovania podľa

písomnej informácie a má dostatok podkladov na to, aby mohla odborne vyhodnotiť, či u dieťaťa sú kontraindikácie pre daný druh očkovania alebo nie.

Stanovisko prvostupňového súdu v tejto časti vyznieva prinajmenšom zmätočne, keďže neskôr v odôvodnení rozsudku uvádza prvostupňový súd, že „...treba vychádzať z toho, že najviac informácií ohľadne zdravotného stavu dieťaťa vedia jeho rodičia a ošetrojúca lekárka, ktorí musia zodpovedne tieto informácie vyhodnotiť.“.

Prvostupňový súd v rozsudku poukazuje na názor Ústavného súdu SR vyjadrený v Náleze č. k. PL ÚS 10/2013-146 zo dňa 10.12.2014. Žalobkyňa uviedla, že nikdy nespochybňovala súlad zákona č. 355/2007 Z.z. s Ústavou SR, preto poukazovanie na tento názor Ústavného súdu SR žalobkyňa nepovažuje za vecné, ale za vykonštruovaný argument, ktorý svojím významom s prejednávanou vecou nesúvisí. Prvostupňový súd tiež v rozsudku upriamuje pozornosť na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, ktorý v rozsudku sp. zn. 2Szd/1/2013 zo dňa 16.4.2013 vyslovil, že „...Najvyšší súd SR sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že žalobkyňa tým, že odmietla dať zaočkovať maloletú D., dopustila sa ako zákonný zástupca dieťaťa podľa 56 ods. 1 písm. k) zákona č. 355/2007 Z.z. priestupku, za ktorý správny orgán oprávnené uložil sankciu.“. Žalobkyňa nevidí dôvod poukazovať na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR v tejto veci, keďže citovaný rozsudok sa týkal odmietnutia očkovania z dôvodu presvedčenia zákonného zástupcu dieťaťa. Žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu, zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný písomným podaním, v ktorom uviedol, že zotráva na svojich vyjadreniach a žiadal podané odvolanie žalobkyne zo dňa 15.4.2015 v plnom rozsahu zamietnuť a napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k.: 2S/205/2015-24 zo dňa 2.3.2016 v plnom rozsahu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobkyne a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25.10.2018 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívnych spisov správnych orgánov oboch stupňov a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu. S poukazom na uvedené potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 OSP).

V prvom rade odvolací súd zhodne s krajským súdom poukazuje na právny názor vyslovený Ústavným súdom Slovenskej republiky v náleze č. k. PL. ÚS 10/2013-146 zo dňa 10.12.2014, a to: „V prípade právnej úpravy povinného očkovania je samotná povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu uložená všetkým fyzickým osobám v § 51 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, teda zákonom. Podzákonný predpis - vyhláška upravujúca prevenciu a kontrolu prenosných ochorení - je vydaný na základe zákonného splnomocnenia v § 62 písm. a/ uvedeného zákona, ktoré je dostatočne presné a určité a ústavne akceptovateľným spôsobom splnomocňuje ministerstvo zdravotníctva na vydanie podzákonného vykonávacieho právneho predpisu v konkrétnej oblasti. Avšak tento podzákonný predpis už neustanovuje povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu, ale len konkretizuje problematiku upravenú v podstatných rysoch samotným zákonom. Právna úprava povinného očkovania na zákonnej úrovni v spojení s podzákonným vykonávacím právnym predpisom pamätá aj na zdravotné kontraindikácie dieťaťa (resp. osoby povinnej podrobiť sa povinnému očkovaniu). V týchto prípadoch § 12 ods. 2 písm. d/ v spojení s § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia v spojení s § 13 ods. 1 a 2 vyhlášky upravujúcej prevenciu a kontrolu prenosných ochorení neupravuje povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu, resp. ukladá povinnosť lekára vykonávajúceho povinné očkovanie zohľadňovať pred povinným očkovaním prípadné známe zdravotné kontraindikácie. Rovnako nie je možné ustáliť a mať za preukázaný všeobecný negatívny vplyv očkovania na ľudí. Naopak, je preukázaný pozitívny vplyv povinného očkovania na predchádzanie vzniku a šírenia prenosných a smrteľných ochorení, napr. aj úplnou eradikáciou pravých kiahní. Čo sa týka bezpečnosti očkovacích látok pre zdravie ľudí, ich neškodnosti a predchádzania nežiaducich účinkov liekov, nad uvedeným drží ochrannú ruku štát v podobe úpravy štátnej kontroly liečiv prostredníctvom Štátneho ústavu na kontrolu liečiv v zmysle zákona č. 362/2011 Z. z. o liekoch a zdravotníckych pomôckach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V týchto intenciách je potrebné ustáliť, že aj povinné očkovanie (a očkovanie ako také) je zásahom do integrity človeka. Avšak účelom a dôsledkom povinnosti podrobiť sa povinnému očkovaniu nie je ukončenie života alebo priama hrozba jeho ukončenia, ale naopak, účelom je život chrániť a predchádzať vzniku a šíreniu prenosných a smrteľných ochorení. Pri dodržaní právom predpísaných zdravotníckych postupov a zohľadnení zdravotných kontraindikácií očkovanej osoby nie je následkom povinného očkovania ohrozenie života, ale naopak, jeho ochrana.“.

Okrem uvedeného najvyšší súd dodáva, že právo na rešpektovanie súkromného života nemožno považovať za právo absolútne, a preto zásah do tohto práva automaticky neznamená aj porušenie tohto práva. Fyzická integrita človeka je obsiahnutá v koncepte „súkromného života“, pričom povinný lekársky zásah, ak je čo i len minimálnej dôležitosti, činí zásah do tohto práva. Povinné očkovanie potom ako nedobrovoľná lekárska starostlivosť rovnako činí zásah do práva na rešpektovanie súkromného života, ktoré zahŕňa osobnú, fyzickú a mentálnu integritu garantovanú čl. 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach. Takýto zásah neznamená automaticky porušenie práva, ak je vykonaný v súlade so zákonom, ak sleduje legitímny cieľ ochrany zdravia a je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti (čl. 8 ods. 2 Dohovoru).

K odvolacej námietke žalobkyne v predmetnej veci použiť ustanovenia o krajnej núdzi v zmysle § 2 písm. b/ zákona č. 372/1990 Zb. odvolací súd udáva, že tejto sa venoval aj prvostupňový súd, odvolací súd poukazuje na to, že v tejto odvolacej námietke je zahrnutá aj odvolacia námietka nedodržania zákonného postupu ošetrojúcej lekárky pri výkone očkovania. K tejto je potrebné poukázať na to, že neobstojí námietka žalobkyne, že postup ošetrojúcej lekárky pri očkovaní by mal byť zaznamenaný v zdravotnej dokumentácii, nie je možné tento postup ani v zásade preskúmať nakoľko k očkovaniu maloletého dieťaťa vôbec nedošlo, za čo bola žalobkyňa potrestaná v priestupkovom konaní. Zo zdravotnej dokumentácie nesporne vyplýva, že žalobkyňa ako matka dieťaťa odmietla základné očkovanie dieťaťa. V tomto smere sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje s názorom žalovaného že, pokiaľ má žalobkyňa za to, že jej maloletému dieťaťu nebola poskytnutá zdravotná starostlivosť riadne a správne, resp. že aj iné rozhodnutia ošetrojúcej lekárky, ktoré súvisia s poskytovaním zdravotnej starostlivosti sú nesprávne, má právo požiadať poskytovateľa zdravotnej starostlivosti o nápravu a ak poskytovateľ takémuto podnetu nevyhoví, potom má právo požiadať Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou o vykonanie dohľadu. Samotná žalobkyňa v rámci odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu však na druhej strane tvrdí, že maloletá bola odvážená, odmeraná a vizuálne prešetraná, následne ošetrojúca lekárka kládla žalobkyni rôzne otázky ohľadom zdravotného stavu a vývoja maloletej. Následne bolo zo strany ošetrojúcej lekárky navrhnuté zaočkovanie maloletej, ktoré žalobkyňa odmietla, čo potvrdila svojim podpisom v zdravotnej dokumentácii.

Stav krajnej núdze je definovaný v zákone o priestupkoch č. 372/1990 Zb. (§ 2 písm. b/ zákona č. 372/1990 Zb.), podľa ktorého priestupkom nie je konanie, ktorým niekto odvracia nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chráneného zákonom, ak týmto konaním nebol spôsobený zrejme rovnako závažný následok ako ten, ktorý hrozil a toto nebezpečenstvo nebolo možné v danej situácii odstrániť inak. S uvedeným sa riadne vysporiadal prvostupňový súd, a preto v konečnom dôsledku je aj táto odvolacia námietka žalobkyne bezdôvodná.

Aj odvolacia námietka žalobkyne o nedostatočnom vysporiadaní sa s tvrdením žalobkyne o rozpore Dohovoru so zákonom č. 355/2007 Z.z. je bezdôvodná. Prvostupňový súd sa riadnym spôsobom s touto námietkou vysporiadal, konštatoval, že povinnosť očkovať ustanovená v zákone č. 355/2007 Z.z. nie je v rozpore s týmto Dohovorom o ľudských právach a biomedicíne, pričom poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR v Náleze č. k. PL ÚS 10/2013-146 zo dňa 10.12.2014. Ako úplne irelevantnú odvolací súd vyhodnotil námietku nesprávnej interpretácie predmetného Dohovoru zákonodarcom pri tvorbe zákona č. 355/2007 Z.z..

Vô vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne, že orgány verejného zdravotníctva majú aplikovať aj v predmetnej veci ust. § 14 ods. 1 písm. a/ Vyhlášky č. 585/2008 Z.z. odvolací súd poukazuje na to, že z ust. § 14 ods. 1 Vyhlášky č. 585/2008 Z.z. vyplýva, že ide o kontrolu, ktorá sa vykonáva po vykonanom očkovaní. Keďže žalobkyňa odmietla dať svoje dieťa očkovať, preto poukaz na uvedené ustanovenie vyhlášky je podľa názoru odvolacieho súdu bezpredmetný.

Odvolací súd v predmetnej veci tiež poukazuje na to, že v problematike povinného očkovania je možné uzavrieť, že existuje konštantná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to, ide o rozhodnutia : sp. zn. 8Sžo/38/2016 zo dňa 26.4.2018, 2Sžo/209/2015 zo dňa 11.12.2017,

8Sžo/181/2015 zo dňa 29.9.2016, 1Szd/1/2013 zo dňa 30.6.2015 napokon aj 2Szd/1/2013. Z posledného rozhodnutia vyplýva právna veta, že „právo na rešpektovanie súkromného života (čl. 8 ods. 1 Dohovoru) nemožno považovať za absolútne. Fyzická integrita človeka je obsiahnutá v koncepte „súkromného života“, pričom povinný lekársky zásah ak je čo i len minimálnej dôležitosti činí zásah do tohto práva. Povinné očkovanie potom ako nedobrovoľná lekárska starostlivosť rovnako činí zásah do práva na rešpektovanie súkromného života, ktoré zahŕňa osobnú, fyzickú a mentálnu integritu garantovanú čl. 8 ods. 1 Dohovoru. Takýto zásah preto neznamená automaticky porušenie práva, ak je vykonaný v súlade so zákonom, ak sleduje legitímny cieľ ochrany zdravia a je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti (čl. 8 ods. 2 Dohovoru)“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pre úplnosť veci dovoľuje si poukázať aj na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo Štrasburgu zo dňa 15.3.2012 vo veci Sergej Dmitrijevič Solomachin proti Ukrajine (Sťažnosť č. 24429/03), v ktorej veci sa ESĽP zaoberal i obdobnými problematickými otázkami, ktoré sú predmetom tohto konania.

V odseku 28. spomínaného rozsudku ESĽP sa uvádza, že „Odvolávajúc sa na článok 2 Dohovoru, sťažovateľ sa sťažoval na ujmu na zdraví, ktorú mal utrpieť v dôsledku údajnej nevhodnej lekárskej starostlivosti. Konkrétne sa sťažoval, že výsledkom očkovania zo dňa 28. novembra 1998 boli viaceré chronické ochorenia. (...) Článok 8 Dohovoru, ktorý je relevantným právnym predpisom a ktorý znie nasledovne:

“1. Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného (...) života (...)

2. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných.“

ESĽP v rozsudku uvádza, že „povinný lekársky zásah, ak je čo i len minimálnej dôležitosti, činí zásah do tohto práva [právo na rešpektovanie súkromného života garantované článok 8 Dohovoru] (...). Povinné očkovanie - ako nedobrovoľná lekárska starostlivosť - rovnako činí zásah do práva na rešpektovanie súkromného života.“ Z rozsudku ESĽP je teda jednoducho čitateľné, že obe procesné strany sa zhodujú, že k zásahu do tohto práva došlo.

Vzhľadom na uvedený podstatný obsah rozsudku ESĽP podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je nesmierne dôležité zdôrazniť, že právo na rešpektovanie súkromného života (článok 8 ods. 1 Dohovoru) nemožno považovať za právo absolútne a preto zásah do tohto práva automaticky neznamená aj porušenie tohto práva. ESĽP štandardne skúma nasledujúce tri kritériá pri posudzovaní, či je zásah porušením práva: 1) či bol zásah vykonaný v súlade so zákonom, 2) či sledoval legitímny cieľ a 3) či bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z rozsudku vo veci Solmachin proti Ukrajine možno vyvodit' v súvislosti s povinným očkovaním maloletých detí záver, že právo na rešpektovanie súkromného života (článok 8 ods. 1 Dohovoru) nemožno považovať za absolútne. Fyzická integrita človeka je obsiahnutá v koncepte „súkromného života“, pričom povinný lekársky zásah, ak je čo i len minimálnej dôležitosti, činí zásah do tohto práva. Povinné očkovanie potom ako nedobrovoľná lekárska starostlivosť rovnako činí zásah do práva na rešpektovanie súkromného života, ktoré zahŕňa osobnú, fyzickú a mentálnu integritu garantovanú článkom 8 ods. 1 Dohovoru. Takýto zásah preto neznamená automaticky porušenie práva, ak je vykonaný v súlade so zákonom, ak sleduje legitímny cieľ ochrany zdravia a je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti (článok 8 ods. 2 Dohovoru).

V odseku 35 rozsudku ESĽP explicitne konštatuje, že „tento zásah [vo veci Solomachin] bol jasne v súlade so zákonom a sledoval legitímny cieľ ochrany zdravia“, pričom v nasledujúcich odsekoch rozsudku Súd dospel k záveru, po posúdení relevantných okolností a faktov, že tento zásah bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

Predtým ako Štrasburský súd dospel ku všeobecnejšiemu záveru, sudcovia starostlivo posudzovali, či „lekársky zásah nebude sťažovateľovi na ujmu do takej miery, že by narušil rovnováhu záujmov medzi

sťažovateľovou osobnou integritou a verejným záujmom ochrany zdravia obyvateľstva (...).“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v danom prípade, vzhľadom na obsah a na právne závery vyplývajúce z rozsudku ESĽP vo veci Solomakhin proti Ukrajine, zdôrazňuje, že postupom ukrajinských súdov došlo vo vzťahu k sťažovateľovi Solomakhinovi iba k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý hovorí o práve na spravodlivé súdne konanie a nie aj k porušeniu článku 8 Dohovoru, ktorý hovorí o práve na rešpektovanie súkromného a rodinného života. Teda suma 2400 € bola priznaná rodine sťažovateľa za prietahy v súdnych konaniach, ku ktorým došlo postupom ukrajinských súdov, teda za porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru. Spravodlivé zadosťučinenie, o ktoré sťažovateľ žiadal za údajné porušenie článku 8 Dohovoru, Súd, pochopiteľne, odmietol priznať, keďže dospel k záveru, že k žiadnemu porušeniu článku 8 Dohovoru nedošlo.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti za daného skutkového a právneho stavu veci sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že žalobkyňa tým, že odmietla dať zaočkovať mal. Lesiu, dopustila sa ako zákonný zástupca dieťaťa podľa § 56 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z.z. priestupku, za ktorý správny orgán oprávnené uložil sankciu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti za daného skutkového a právneho stavu sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s právnym názorom krajského súdu, tým, že žalobkyňa odmietla dať zaočkovať svoje maloleté dieťa, dopustila sa tak ako zákonný zástupca dieťaťa podľa § 56 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z.z. priestupku, za ktorý správny orgán oprávnené sankciu uložil. Keďže podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobkyne o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného nerozhodol svojvoľne, a keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod na zmenu ani na zrušenie napadnutého rozsudku považujúc tento za správny, nie len jeho výrok ale aj jeho odôvodnenie, ktoré je logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil žiadny rozpor s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku ani Správnym poriadkom a ani ustanoveniami zákona, ktoré boli v prejednávanej priestupkovej veci aplikované, preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol pri aplikácii § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že v odvolacom konaní neúspešnej žalobkyňi náhradu trov konania nepriznal a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

Odvolací súd v danej veci postupoval podľa ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku pri aplikácii ust. § 492 ods. 2 SSP.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.